

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ εὐδαμον 10 λεπτά

27 Μαρτίου 1916

Ἄρ. 23

Ἡ περίφημος Γαλλὶς ἡθοποιὸς δεσποινὶς Ἄνδρὲ Μιελλά, ἡ ὁποία κάμνει φουρόρε τῶρα ἐναλλάξ ἀπὸ τὰς σκηνὰς τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου. Φημίζεται διὰ τὴν καλλονὴν τῆς, διὰ τὰς μεταμορφώσεις τῆς καὶ τὰ κοστούμια τῆς. Ὑπὸ τὸ ἄνδρικο ὄν ἔνδυμα ἡ Ἐλξίς τῆς γίνεται ἀκατάσχετος.

ΤΡΕΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Νεωτέρα φιλολογία)

ΣΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Επί τέλους βρήκα μία γυναίκα, που ελογικεύετο, που είχε αισθήματα. Μέχρι τότε ήξερα, ότι οι γυναίκες δεν αισθάνονται, αλλά απλά... ερωτεύονται. Η Κα Ξανθίτση όμως είχε άλλες ιδέες, άλλα αισθήματα. Μία κυρία νόστιμη, χαριτωμένη, που ήξερε να ντυθεί, ήξερε να μιλήσει, ήξερε να κατένειμι, ήξερε να σωπαίνει, ήξερε να βλέπει, ήξερε να γελάει, να, πώς γελάσει. Τό γέλιο της ήταν σωστός καταρράκτης καμιά φορά κατά των εξομολογήσεών μου. Όταν της έλεγα, ότι μόνο μία φίλια άνειρευόμουν πια με μία κυρία όταν της έλεγα ότι η καρδιά μου έμαθε πια να μη πέφτει μέσα στα δάχτυλα αισθηματολογίας; όταν της έλεγα, να μη με θεωρή σαν τους άλλους, γιατί είχα κάποια πείρα της ζωής, είχα πεπειθήσεις και άρχως αντιαισθηματικά—τότε το γέλιο της ξεσπούσε ακρόατο, ειλικρινές, άφθονο, δροσερό σαν ξαφνική βροχή. Θά της απεδείκνυα όμως, έλεγα με τον ένωτό μου πόσο ήμουν ικανός να αισθανώ φίλια για μία γυναίκα και έπειτα θά γόριζα εις τας πεποιθήσεις μου να τας συγχωρώ, να τας άγκαλιάσω σφιχτότερα και να της ύποσχεθώ αιωνίαν πίστην. Δεν είνε άσχημα να δοκιμάζει κανείς και τας πεποιθήσεις του. Ίδου οι λόγοι για τους οποίους έπροχωρούσα στη φίλια με την Κα Ξανθίτση. Μου ένεπνεε άλλωστε, αυτό ήταν το κυριότερο, τέτοιο αισθήματα. Ήταν μία κυρία με έξαιρετική λογική, που έφθανε εις τό σημείο τό όποιον λίγες γυναίκες ένωρίσασαν ποτέ ήταν ειλικρινής. Της έλεγα

— Ό έρωσ και τό αισθήματα δεν σάς ταιριάζουν, Κα Ξανθίτση. Άς γίνουμε καλοί φίλοι, άς καλλιεργήσουμε τό εύγενικό αυτό αισθήματα μεταξύ μας με άφροσύνη, έπιμέλεια, ένδιαφέρον, άγάπη. Έπέντονε τό χέρια της και μου άπαντούσε με τραγουδιστό ύφος.

— Άς γίνουμε φίλοι. Αυτό μ' εύχαριστούσε, μόνο μου έκανε έντύπωση γιατί όταν μου έλεγε αυτό τό μάτις της γελοούσαν με πονηράδα. Τί, δέ με πίστευε; Μήπως ύποπτεύονταν, ότι πίσω από τό παραλέτασμα της φίλιας κρυμμένη έκείνος ό έννοητικός φτερωτός διαβολάκος, που οι άνθρωποι άνόμασαν, (δέν θά μπορούσε να μάθω ποτέ τό γιατί) Θεό;

Της έλεγα — Είσαθε όμορφη, εύρωστική, κρύβετε μέσα σας περιουσιού — τό δέχομαι, αλλά για μένα είσαθε μία φίλη. Έτραβούσε σιγά τό σιγαράκι της, μισόκλεινε τό μάτις της, εις τό όποια πάντα γελοούσε ή άκατανόητος για μένα πονηράδα και μου έλεγε με τραγουδιστό φωνή

— Φίλοι, Όσο πενούσαν ή ήμέρες έννομηθα και παιό καλοί φίλοι. Έδγαίναμε συχνά μαζί εις μακρινούς περιπάτους και συζητούσαμε ελεύθεροι και οι δύο άπ' ότι είνε αισθηματολογία, της έστέλνα λουλούδια — είνε κα' αυτό μία ένδειξις φίλιας ύποθέτου. Διάλεγα πάντα κίτρινα ρόδα, που μ' άρέσουν ιδιαίτερώς γιατί θαρρεί κανείς πως γυμίζουν ήλιο τό διομήτιο μέσα εις τό όποιο λάμπουν και γελούνε. Έβγαυε έξω κα' έφορούσε στό στήθος της από τό ρόδα που έστέλνα και αυτό τό θεωρούσα πολύ οικεία έγώ και ή εύγένεια της με υπερχείρισε. Ένα όμορφο απόγευμα πρό δέκα ήμερών πήγαμε στό Λικαθητό περίπατο. Μόλις φθάσαμε στην κορυφή καθήσαμε άμίλητοι και κιντώσαμε μπισοτά μας. Ή μάγια τό θέαματός που απλώνονταν όλόγυρο μας, ό δροσερός άέρας της κορυφής, ή εύωδία από τό περκα μας έδιναν κάθε λόγο. Σε μία στιγμή την κτύπησε με συγκίνησι. Έκείνη έχωμογέλασε γλυ

κά—τόσο γλυκά, που συγκινημένος είπα μέσα μου — Τί εύγενικό αισθήματα είνε ή φίλια.

Όταν κατεβαίναμε σέ μία στιγμή προχώρησε στό βράχο, έκοψε ένα άγριο λουλούδι κίτρινο και μου τό δώσε. Έδβαλα στό μπουτονιέρα μου και άμα πήγα σπίτι τό φίλασα. Μου πονούσε να τό πετάξω, μου θύμιζε ένα τόσο όμορφο, τόσο άδωον περιπατο, με μία φίλη τόσο ειλικρινή. Της έδωσα κα' έγω λουλούδια άγρια και όταν άπεχωρίστημεν μου λέγει με άγανή φωνή χωρίς χαμογέλιο, χωρίς πονηράδα με μη θεομή τρυφεράδα στη ματιά

— Τά λουλούδια σας τό φίλασα. Τό βρήκα φυσικό. Πήγα στό γραφείο μου πηδώντας από τό χαρά μου. Τί θαυμασία φίλη. Άν ήμουν άλλος άνθρωπος, άν έπίστευα σόν έρωτα, άν έπέτρεπα σόν ένάτην μου αισθηματοκίτητας, θά την έρωτεύομουν άρείκτως. Χωρίς άλλο. Χαριτωμένη, όμορφη, έξυπνη, γλυκαία — τόσο γλυκαία — αλλά — αλλά...

Όταν από δύο μέρες καθόμασταν μαζί στό Φάληρο. Ένω έκουθεντάσαμε σέ μία στιγμή έσταμάτησα, έγυρε τό κεφάλι της προς τό θάλασσα, χαμογέλασε και μου κάνει με παιγνιδιάρικη κίνησι — Τά άγριο λουλούδια που σάς έδωσα τήχητε; — Τά φίλασα.

Κοκκίνισσε κα' έπειτα πρόσθεσε — Όθελω να τό ίδω. Να μου τό δείξετε. — Και τό δικά μου; — Τήχω φυλαγμένα έγώ. Όταν έρθετε σπίτι σας τό δείχνω.

Έσοπήσαμε έπειτα. Δέ βόρκαμε τί να πούμε. Ήταν φυσικό άλλωστε. Ή νύχτα ήταν τόσο όμορφη, που δέν άποφασίζαμε φυσικά ούτε με την κουδέντα μας να της διακόψωμε τή γαλήνη.

Όταν τή συνόδουσα σάντι της και της έσφιξα τό χέρι τήν ρώτησα — Άδριο θά σάς ίδω; — Δέν πιστεύω. — Μεθαύριο; — Ούτε. Έχω ραντεβού μεθαύριο στής πέντε. Θά περάσω όμως μία στιγμή με τ' άμάξι από τό γραφείο σας και θά σάς ίδω.

Έκείνες της ήμέρες κατάλαβα πόσο ή φίλια μας είχε προχωρήσει, πόσο ή αντροφιία της Κα Ξανθίτσης μόχε γίνετι απαραίτητος. Μέχρι της μεθεπομένης τό απόγευμα την περιμένα νευρικός. Γιατί; Ούτε ξέρω κα' έγώ γιατί; Άργότερα έμαυα όπωσ θά μάθετε και σεις. Στής πέντε ακριβώς ό κλητήρ του γραφείου μου λέγει — Μία κυρία σάς περιμένει κάτω σ' ένα άμάξι.

Κατέβηκα και είδα τό μεροκαμαμένο κεφαλάκι που έγευρε από τό κλειστό άμάξι και τό χεράκι με τ' άσπρο γάντι, που με χαρτίσει και μου έννευσε να πιάσω. — Θά φήγετε; Κόψιμο που δέν είσαθε ελεύθερη να πηγαίναμε περίπατο. — Ήρθα να σάς ίδω μία στιγμή και να σάς πω, ότι ίσως βγούμι άδριο. Μου τό είπα αυτό με ύφος ταραγμένο. — Τί έχετε; Μου φαίνεσθε συγκινημένη... — Είσαθε φίλος μου, αλήθεια; Λοιπόν, δέν έχω μυστικά από σας. Έχω ραντεβού... — Τί; Έρωτικό; Δεν άπεκρίθη. Έγυρε τό κεφάλι της με τρόπο που ήταν χειρότερα από τό στρογγυλότερο. «ΝΑΙ». Έκείνη τή στιγμή δέν ξέρω τί μ' έπασε. Πήδησα μέσα σ' άμάξι.

— Σας συνόδεω ως εκεί, της κάνω ταραγμένο κα' έγώ. Πέστε μου τί έχετε; — Ό, Δέ θά τον δω. Δέ μ' άγαπά. Κι άν τον ίδω, θά φήγη. Δεν είνε τρυφερό; Θεέ μου, Έλάτε μαζί μου. Θά πάμε στη Λεωφόρο Κωνσταντίνου του Διαδύχου. Τούτογραμα να με περιμένει εκεί δέκα στό Βασιλικό Κήπο, αλλά δέ θάνε.

Όλες αυτές ή λέξεις ήταν για μένα τρεκουσιές. Τώρα τό άνεγνώριζα. Έμένα μ' άνοιχτό τό στόμα χωρίς να ξέρω τί να πω. Σ' ένα φίλο τόσο ειλικρινή μιλάνε ποτέ για ραντεβού και έρωτα; Να μου γράφα. Κι έγώ να τή συνόδεω. Τί ήμουν έγώ επί τέλους; Έκείνη τή στιγμή ήταν ως νύχιασά τή φίλη μου. Ήθελα να φύγω από κοντά της να πηδίσω από τ' άμάξι.

— Έγώ είμαι περιττός, κυρία μου, της κάνω θά κατεβώ. Πηγαίνατε μόνη σας στό ραντεβού σας. Τόσον καιρό όμως, που μου έλέγατε πως δέν πιστεύετε στους άνδρες, τό λέγατε για ν' άστυαυδήτε; Όλες ή γυναίκες είσαθε τό ψιο. Μόνο έμεις οι άνδρες είμεθα ειλικρινείς. Ραντεβού. Με πονάει; Μ' ένα που δέν σάς άγαπά. Μ' έναν που άμα πάτε, λέει, θά φήγη. Μα τί του βόρκατε; Τί σάς τραβή σ' αυτόν τον άνθρωπον επί τέλους; Σας τό λέω αυτό γιατί είσαθε φίλη μου. Όχι, όχι, θά κατεβώ. Χαίρετε. Θά κατεβώ μόλις φθάσωμε στη άρχή της Λεωφόρου. Περάσατε από τό γραφείο μου για να μου πείτε αυτό. Άστεία έμπευσε. Κι έγώ νόμιζα πως έχετε κάποια πείρα του κόμου και πως θεωρείτε τους έρωτας και της αισθηματοκίτητες άνόητο χόασμο χόόνου. Σας βεβαίω τέτοιο είνε πράγματι.

Η Κα Ξανθίτση με κτυπούσε με ύφος γαλήνιο, χαμογελούσε σκεδόν με την ταραχή μου. Τί ύποκρισία. Και της έδωσα τή φίλια μου τόσο καιρό και της έδωσα της πολυτιμότερες μου ιδέες. Τώρα όλα πήγαιναν χαμένα βέβαια. Ή φίλια μας ήταν για νά περνή ή ώρα. Τό σπουδαίο, τό κύριον βέβαια ήταν ό έρωσ της. Δεν ήταν φρόνη; Ά. Φθάσαμε στην άρχή της Λεωφόρου. — Άμαξά, στάσου του λέω. Στάσου. Κατέβηκα και έρεθισμένος όπωσ πάντα, έβγαλα τό καπέλλο μου να τή χαρτίσει, έκαμα δύο τρία βήματα κα' έπειτα ξαναπλησίασα. Έπροσπάθησα όσο μπορούσα να συγκρατηθώ, έπροσεπάθησα να χαμογελάσω με άδιάφορο ύφος και κάνω. — Πουός είν αυτός, που δίνει ραντεβού και δέν κρατεί τό λόγο του; Με πονών βλάκα έχετε ραντεβού; Έρριξε πίσω τό κεφάλι της, έσπασε στό γέλιο τό ίδιο γέλιο τό ειλικρινές, τό άφθονο, τό ακρόατο, τό δροσερό σαν ξαφνική βροχή καλοκαιριού και λέγει — Είσα έσύ.

Τήχησα. Νομίζα πως άνειρευόμουν. Έκείνες ή δύο λέξεις ήταν ως νύχιασαν φως σόν ίδιο μου ένάτο. Την κτύπησε κατάπληκτος, μαγεμένος, θαυμασμένος, με μάτια που σκεδόν δέν πίστευαν. —Ναι, μου κάνει, τεντώνοντας τό γυνοφορμένο άσπρο χεράκι. Έλα κάθησε τώρα μέσα και πάμε περίπατο. Που θέλεις να πάμε; — Όπου θέλεις.

Πετόχηκα σόν ένδοσιασμό μου, έδωσα μία δυνατή χτυπά στην πλάτη του άμαξά και φώναξα, τραγουδίστα σκεδόν — Άμαξά, στό Φάληρο. Και καθώς πηγαίναμε και καθώς κτυπούσα τό μάτις έκείνα τό όμορφα που μου χαμογελούσαν, θυμήθηκα της αντιαισθηματικές πεποιθήσεις και άρχως μου όπωσ ένα παιδάκι θυμάται τό μαθήματά του τή στιγμή, που τρέχει ελεύθερο μέσα στη χαρά και όμορφιά της φύσεως. Κι έβλεπα της άποφάσεις μου εκείνες και της ιδέες μου να σκορπούν, να φεύγουν και να σέρνονται σόν τό φύλλα τό ξερά κάτω από τό τρελλό άέρι που παίζει και γελά μαζί τους — τό ήχηρό και δροσερό γέλιο της Κα Ξανθίτσης...

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωή ένός Έλληνος στην Άμερική).

(Συγχετεια εκ του προηγουμένου) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο Τζιμ Πάππας άρχίζει να άνακαλύπτει

— Έκάματε πολύ καλά, που δέν πήγατε ζε, έλεγεν ή Κα Ντόρν Λούησον σόν Τζιμ Πάππα την επόμενήν που πήγε να την άφή σιγή της. ό κ. Μπλάκιστον είν' ένας περιεργός κύριος ό όποιος για λόγους που δέν μ' ένδιαφέρει να γνωρίζω ή να ίδω άπεφάσιμε να σάς πη δι' έγώ έρρόντιο να σάς δοθή αυτή ή θέσις. Τό άνεκάλυφα από τό λόγια της μίς Κλάρα Χέροσι ή όποια μου φαίνεται άληθινά πολύ περιεργή. Τέλος πάντων μπορεί ένας άνθρωπος να παύει ή άποιο ρόλο μέχρι τινός. Σας βεβαίω θαν μου προσέλατε για την Κλάρα που φάνηκε τόσο περιεργό ώστε δέν μπορούσα να τό πιστεύσω. Τό πράγμα όμως δέν μπορεί να εξακολουθήση να πλέκεται. Άρχίζει και γίνετι οκάνδαλο και τό οκάνδαλο τό συχαίνωμαι.

Η Κα Λούησον τούλεγε αυτό με μεγάλη ζωηρότητα. Πραγματικώς ή συμπεριφορά της μίς Χέροσι την έξηρόθυσε. Ο Τζιμ Πάππας όμως που δέν έπεριέμενε τέτοια έξήγησι της έπιμονής της Κα Ντόρν να μη φήγη την κνίτασε με έκκληξι που όσο πήγατε και μεγάλωνε καθώς άρχιζε να συνδύαζη τό γεγονός. Τώρα έβλεπε υπερβολική, άκαιρόνητη την έπιμονή του κ. Μπλάκιστον να τον τραβήξει από την Νέαν Υόρκη. Ωρισμένως δι' αυτά είχαν μαγειρευθή μεταξυ αυτου και της μίς Χέροσι, ή όποια του έπαινούσε τον άμερικανό με πολλή τέχνη.

Από μίαν περιήμην ενόνα του Ζωγράφου Ραφαήλ Κόλπερ.

— Δεν θά ύπηρχε άλλωστε λόγος να φύγετε από την Νέαν Υόρκη και να πάτε σ' ά βουνά έπρόσθεσαν ή Κα Λούησον διακάπτινο τάς σκέψεις του, με φορά που μπήκατε σ' ένα δρόμο, ό όποιος είνε ακριβώς έκείνος που θέλετε. — Αυτό έοκέρθηκα κα' έγώ, απήτησεν ό Τζιμ Πάππας.

— Και βέβαια έπρεπε να τό σκεφθήτε. Προχθές είδα τον κ. Κόρλο, ό όποιος μου ύπε έλεγε πως θά σάς βοηθούσε να δημοσιεύσετε. Είνε πολύ γνωστός συγγραφεύς και ή γνώμη του έχει κύρος. Να πάτε να τον έπιοκεφθήτε. Θά ενχαριστήθη πολύ να σάς γνωρίση.

Καθόν τον ήρώτησε με τό ίδιο πάντα ένδιαφέρον, που τόσο υπερχείρισε τον Τζιμ Πάππα λεπτομερείας για την ζωή του. Τό ξενοδοχείο που πήγε και κάθησε δέν τόδρισκε πολύ κατάλληλο γι' αυτόν. Ήταν κοντά στην πλατεία Τάβις ένα κέντρον με πολύ θόρυβο και κίνηση όπου τά περισσότερα ξενοδοχεία θάθονταν από καλλιτέχνας και κόσους-γυόλους (κορίστες).

— Θάπρεπε να πάτε καλλίτερα σ' ένα ήσυχο ξενοδοχείο. Θάρωτισω έγώ και θά σάς πω. Νάρχεσθε να μās βλέπετε συχνά. Άν δέν με βόρκατε έδώ, θά βλέπατε τή μαμά μου, ή όποια δέν φανιάζεσθε πόση ενχαριστιοι θόρκοι στην σπηροφιία σας. Είνε ξετρελλαμένη μαζί σας.

Ο Τζιμ Πάππας θαν βγήκε έξω πήγε στό ξενοδοχείο πεζή. Όλοι οι δρόμοι ήσαν κατάλευκοι έπειδή είχε χιονίσει τή νύχτα και τό χνόνι εξακολουθούσε να πέφτει πυκνό, σιωπηλό, ουνεχές. Η πόλις φαινόταν αλλοιώτικη, άγνωστη σκεδόν κάτω από την κατάλευχη γούνά της που κείνη την ήμερα προσιφύροσε. Ο κόσμος τυλιγμένος καλά σέ πανοφύρα και ζεστούς σκούφοις κινούταν ζωηρά, ένθυμια. Τά κορίτσια με της άλλινες λευκές φανέλες και τους λευκούς σκούφοις των χαρά, τά παιδιά γλυτορούσαν πάνω σ' ό πεζοδρομίο οι γέροι κα' αυτοί χαμογελούσαν γιατί τό χιόνι έφερε μίαν άλλόκοτη ένθυμία, μία τρελλή χαρά εις όλους.

Καθώς έπαινε στην Πέμπτην Λεωφόρον με γνώση φωνή τον έστατίτησε κα' ένα ήχηρό γέλιο. Γ' έρωσ και είδε πίσω του τή Γκλόρι, ή όποια ενυμένη κατάλευκα, με χιόνια στην πλάτη και στό κεφάλι, έτραχε σ' αυτόν χαρούμενη. Τού τέντωσε τό χέρι της, κοκκινύοντας, τούτοριξε τό δικό του και τό χείλη της άνοιξαν σ' ένα χαμόγελο, τό όποιο δέν κρατούσε καμιά λέξη.

— Πότε ήρθες; — Χθές τ' απόγευμα. — Και δέ σοφ' τηλεφώνησες; Δέ με είδοποιήσες άμέσως. — Έρχόμουν τώρα να σε ίδω. — Ξέρω ποδθε έρχεσαι. — Από την άμορφη Κουσία. Την Κα Ντόρν Λούησον. — Πώς την ξέρεσι; — Την ξέρω. Τά ξέρω όλα. Τάμαθα τό μαθα. — Τι έρεσι; κάνει ό Τζιμ Πάππας κοκκινύοντας, γιατί φοβόταν μήπως ή Γκλόρι ήξερε ότι ήταν ή αλήθεια. — Θά σάς πω άλλοιτε. Δεν πειράζει. Είμ

ενχαριστημένη. Αυτό με κάνει να σάς έκτιμώ περισσότερο. Χίλιες φορές περισσότερο.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα, κάνει ό νέος κοκκινύοντας την στό πρόσωπο.

— Άς είνε, άπεκρίθη έκείνη χοροπηδώντας πάνω σ' ό χιόνι ένθυμια. Έχω τόσα να σοφ' από την ήμερα που λείπει. Πολλά-πολλά.

— Πάμε σ' ένα τή ρούμ να πάρουμε τσάι; — Πάμε.

Μπήκαν στό πλησιέστερο τή-ρούμ και κάθησαν για κάπτιση ώρα σιωπηλοί. Έκείνη τον κτυπούσε με ύφος άνθρώπου, που δέ χορταίνει να βλέπει ένα αγαπημένο του, ένα πρόσωπο που έζει πως είνε δικό του. Ο νέος σιλλογιόθησε τό γράμμα που του έγραψε στη Βοστώνη, τό μυθιστόδες έκείνο γράμμα και άρχισε να σιε νοχωρήσει. Πώς θά μπορούσε ν' αναφέρει έκείνο τό γράμμα και να μάθη τί τό προκάλεσε χωρίς να προσοθή, χωρίς να δυσαρεστήση τή Γκλόρι; Κάτι συνέβαινε βέβαια που ό Τζιμ Πάππας δέν ήξερε. Τί έννοούσε να του πη για την Κα Λούησον; Πουός της όμίλησε... Μήπως; Μία ξαφνική ιδέα φώτισε τό μυαλό του Τζιμ Πάππα. Τή θεωρούσε άπερβολική, αλλά θέλησε να βεβαιωθή.

— Σήμερα τό πρωί, λέγει είδα τή μίς Κλάρα Χέροσι και μου μιλούσε για σένα. Τή γνωρίζεις φρονιά. Τό τέγραμά μου πέτυχε καθώς φαίνεται. Η Γκλόρι σήκωσε τό μάτις της και τον κνίτασε με έκκληξι. — Τί σούλεγε; κάνει ό Τζιμ Πάππας μισκλιόνας τό μάτις του με χαμόγελο. — Η μίς Γκλόρι έδίσταζε. Έπρεπε τάχα να πη; — Πές μου, κάνει ό νέος και θά σοφ' πω έγώ την αλήθεια. Η Γκλόρι τον κτυπούσε σιωπηλά με μάτια μαγεύενα και ό νέος κατάλαβε τί της είπε ή μίς Χέροσι. (Άκολουθεί)

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΩΣ

Σ' ένα δικαστήριο έπαρχιας ό πρόεδρος, κα τά τινα δίλη, κατέδικασε τρεις διηρόδους εις πρόστιμον δέκα δραχμών έκαστον έπειδή έδειξαν περιφρονητικήν συμπεριφοράν προς τό δικαστήριο. Οι δικηγόροι άπέδεδχθησαν την άπόφασιν σιωπηλοί άλλα μετά τινας στιγμάς ό πρεσβύτερος έξ αυτών έπροχώρησε προς τον πρόεδρον έβγαλε δύο δεκάρικα και λέγει.

— Κίριε πρόεδρε, ένθυμω να πληρώσω προκαταβολικώς διπλάσιον πρόστιμον, έπειδή αισθάνομαι διπλάσιαν περιφρόνησιν δια τό δικαστήριον τούτο έκείνης δια την όποιαν μās κατεδικάσατε.

ΉΞΕΡΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΛΕΟΝ

Μία κυρία πούχε πανδρευθή τρεις φορές και έχασε και τους τρεις άνδρας της, σκοπεύουσα να ξαναπανδρευθή, έγραψεν εις τον άρχιστονάτην κάποιον περιοδικού κυριόν και του ζήτησε να της πη την γνώμη του, άν θεωρούσε δηλαδή φρόνιμον και τέτατον γάμον.

Ο άρχιστονάτης χωρίς να διατάξη της έγραψεν άμέσως. — Έχετε ήδη πείραν, κυρία μου, άφού κα τα έρατε τρεις και δέν πρέπει να φοβόσθε κα θόλον ότι θ' αποτύχετε με τον τέτατον.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ ΜΑΣ

Καλλονή που πήρε θραβείον εις διαγωνισμόν

Από τὰς ὤραιότερας ὀπαλλήλους τῶν ἐμπορικῶν τοῦ Λονδίνου

Από τὰς ὤραιότερας ὀπαλλήλους τῶν ἐμπορικῶν τοῦ Λονδίνου

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΕΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗΣ

Ὁ λοχαγὸς Μοντεγιὸ Ὀρπλινταν ἦτο πάρα πολὺ εὐτυχής. Καὶ ὅσον ἐοικέτιο τὴν καλὴν τὴν τύχην τόσο καὶ περὶ εὐτυχῆ θεωροῦσε τὸν ἑαυτοῦ. Ἀφοῦ ἔφαγε καλὰ εἰς τὴν λέσχη τὸν ἐκάστην τῶρα ἕνα ἀκριθὸν ποῦρο εἰς ἕνα παράμερο μέρος εἰς τὸ Κένουγκτων Γκάουτεις ὅπου ἡ ἀνοιξιάτικη μέρα ταίριαζεν ἀρμονικὰ μὲ τὴν εὐθυμία του καὶ τὴν χαρὰ του. Ἀλλὰδὲ αὐτὰ ἐπὶ τέλους ἦσαν μικροπράγματα γι' αὐτόν. Τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ γεγονός που μάλιστα μοροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ ἀκόμα ἦταν ὅτι αὐριο θὰ πανθρεύει τὸ παιδί καλὸ καὶ ἀγνὸ καὶ ὁμορφὸ κορίτσι ὄλον τοῦ κόουμον.

Τρεῖς μῆνες τῶρα που ἦταν ἀρραβωνιασμένος ἀποροῦσε τί τὸ ἐξαιρετικὸ τοῦ εὐρισκε ἢ Ἐνυδ. Διότι αὐτὸς ἦτο ἕνας ἀπλοῦς ἀνθρώπος καὶ φρονικὰ δὲν εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ. Ἦξερε διὸ δὲν ἦτο πλούσιος αὐτὸ τὸ χρονοτοῦσε εἰς τὴν τύχην του, ποῦ εἶχε ἕνα πατέρα μὲ μισὸ ἑκατομμύριον.

Ἐνῶ ἐξέβυαζε συλλογιζόμενος ὅλ' αὐτὰ ἰδοὺ ἔφαρνα ἔννοιωσε μιά κυρία νὰ σιαματᾷ μπρός του. Τὴν παρετήρησε καλὰ καὶ εἶδε ὅτι ἦταν πολὺ λουσατῆ. Τὸ πρόσωπόν της ἄν καὶ ὄμορφο ἀκόμα φαινότανε πὼς ἄλλοτε θὰ ἦταν περὶ ὁμορφῆ. Καθὼς τὴν κιντοῦσε προσεκτικὰ τὴν ἀνεγνώρισεν.

— Μὰ τὸν Θεὸ. Σὺ εἶσαι Βέρα ; Ἀπὸ ποῦ φύτρωσες ;
— Μὰ καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ ἔλεγα τὸ ἴδιον, τοῦ ἀπήνησε, καθὼς κἀόθως κοντὰ του. Καὶ μάλιστα ποῦ ἔχεις πάρα πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες νάρθης σήηι μου.

Ὁ Ὀρπλινταν κοκκίνησε σὺν μικρὸ παιδί.

— Εἶνε πράγματι τόσοσ καιρὸς λοιπόν ;
— Ναί, βλέπεις τῶρα εἶσαι... εἶσαι... ἀρραβωνιασμένος καὶ δὲν μ' ἔχεις πλέον ἀνάγκην, τὸν διέκοψε ἐκείνη. Τὰ ἔξερω, βλέπεις ὅλα. Ἀλλὰ νομίζω, διὸ μοροῦσες νὰ ἔλθης νὰ με ἀποχαιρέτησες.

— Σὲ δεβαῖω τὸ εἶχα σιὸ τοῦ μου πάντα ἀλλά...

— Ναί γιαι δὲν ἦρθες ; Φοδόσουν νὰ με ξαναἰδῆς ; Αὐτὸ δὲν εἶνε Μόντιν ;
— Ἐξέρω καὶ ἐγὼ. Τῶρα περὶ ἀφῆσέ τα

δὲλα αὐτὰ. Ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος. Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τότε που γνώρισα τὴν Ἐνυδ ἔγρινα σοβαρὸς ἀνθρώπος καὶ ἐλπίζω νὰ μένω.
— Καλὰ, τοῦ ἀπήνησε ἐκείνη ξηρὰ. Τὸ ἔρα ὅμως μιά φορὰ που ἀνταμωθήκαμε δὲν νομίζεις, διὸ μοροῦσες νὰ μοῦ κάμης ἕνα τραπέζι γιὰ τελενταία φορὰ καὶ ἄποτα νὰ ἀποχαιρευτοῦμε ;
— Τί νὰ σοῦ πῶ, δυοτιχῶς μοῦ εἶνε ἄδύνατο, ἀπήνησεν ἐκείνος, ἀφοῦ βλέπεις πανδοῦμαι αὐριο.

— Τόσο γρήγορα ; Μὰ τῶρα δὲν βλέπω τὸ λόγο γιαι νὰ μὴ πᾶμε νὰ περάσουμε ἕνα-δύο ὥρες μαζί σὺν παλαιῶ φίλοι ἀφοῦ δὲν ποιδρεύθηκα ἀκόμα.
— Ἀδύνατο, ἐπανέλαβε ἐκείνος. Πᾶνε περὶ ἐκεῖνα ὅλα. Θέλω νὰ ξεχάσω ὅλα τὰ περασμένα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώθηκε καὶ ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.
— Μόντιν ὀλίγοι ἄνδρες θὰ μοροῦσαν νὰ ἠρθοῦν δι, σοῦ ζήτησα. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε περιεργον δι καὶ τῶρα ἀκόμη που ἀρνεῖσαι σὲ ἀγαπῶ περισσότερο γι' αὐτὸ. Χαῖρε, φίλε μου. Καὶ καθὼς ἐκείνος ἔφραγε ἐκείνη τὴν κιντοῦσε καὶ δὲν μοροῦσε παρὰ νὰ συλλογιέται ληλημένη καὶ μετανοημένη, πόσο καλὴ γυναῖκα θὰ ἦταν ἔάν εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ συναντοῦσε ἕνα Μόντιν ποῖν ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ καὶ καταστρεπτικὸ γάμο της.

Ἀκριθῶς αὐτὴ τὴ στιγμή που ὁ Ὀρπλινταν ἀποχαιρευτοῦσε καὶ ἐχωρίζετο διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν παλαιὰ του φίλη, ἡ μὲς Ἐνυδ ἐκάθητο σὲ ἕνα τῆ-ροῦμ πρώτης τάξεως καὶ ἔπαιρνε τὸ τοῖς της μαζί μὲ ἕνα νέο.
— Λοιπόν, αὐριο περὶ πανθρεύσαι, ἀκοῦσθηκα ἢ ληλημένη φωνὴ τοῦ νέου. Καὶ θαρρῶ, ἐξηκολοῦθησε ὁ νέος παραπονεμένος πὼς σήμερα πρέπει νὰ ἀποχωριστοῦμε.
— Τί ἀνοησίες εἶνε αὐτὲς, Τζᾶκ, τοῦ λέγει ἐκείνη. Μιλῶς σὺν νὰ πρόκειται νὰ γείνω κολογερῆ. Νομίζεις ἐπειδὴ πανθρεύσαι, δι θὰ ἀφήσω ὄλους τοὺς φίλους μου ;
— Ναί, ἀλλὰ ὁ μέλλον σὺνυγὸς σου ἴσως νὰ μὴ τὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ὅπως σὺ.
— Ποιὸς ; ὁ Μόντιν ; λέγει ἡ Ἐνυδ μὲ περιφρόνησι. Νὰ μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τὸ Μόντιν. Αὐτὸς...

— Τί ; εἶπεν ἐκείνος.
— Τίποτε, ἀλλὰ μὴ θαρρῆς πὼς ζηλεύει. Ὁ νέος τὴν ἐκῆταξε μὲ θαυμασμὸν, ἐνῶ αὐτὴ ἐξηκολοῦθησε.
— Ὁ Μόντιν μὲ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ που εἶ-

μαι δεβαῖα δὲν θὰ ἀνακατῶνεται εἰς τὰ—
— Τί ; ἠρώτησε ἐκείνος.
— Τὰ... σκεδιά μου.
— Τὸ πιστεύεις, κάνει ὁ νέος διὸ ἐγὼ τὸ ἔρα ζηλεύω νὰ παίρῃς ἕναν μὲ...
— Ἐγὼν μὲ ;—τὸν διέκοπεν ἐκείνη φρόζαμα.
— Μὲ ἴσως χροῖματα.
— Ποῦ δὲν θὰ τὰ κάμης εὐὸ ὅ ὅλη σου τὴ ζωὴ. Ἐλα μὴν κάμης τὸν κοντὸ. Ἐγὼ ἔξερω καλὰ τὸ συμφέρο μου. Ὁ καῦμένος ὁ Μόντιν δι, καὶ νὰ εἶνε δὲν θὰ μοῦ στερήσῃ ὅμως τίποτε.
— Οὐτε καὶ τὴν ἀγάτην του, ἢ ὅποια θὰ σὲ στενοχωρῇ πολὺ, λέγει ὁ σὺντροφός της.
Ἡ Ἐνυδ τοῦ ἔριξε μιά ματιὰ προκλητικὴ καὶ εἶπε.
— Ὅταν στενοχωροῦμαι ἔξερω τί θὰ κάνω.
— Τὸ λὲς μὲ τὰ σωσιὰ σου ; ἀνεφώνησεν ὁ σὺντροφός της, ἀρπάζοντας τὸ χέρι της.
— Μὲ προτιμᾷς πραγματικῶς ;
— Δὲν εἶμεθα μόνον, τοῦ κάνει ἐκείνη καὶ ἀφοῦ ἐπαύθησε τὸ χέρι της τοῦ λέγει. Πρέπει νὰ καταλάβῃς διὸ δὲν θέλω νὰ γείνη σὺν δαλο δι, καὶ ἂν οὐμβῆ καὶ τῶρα νομίζω ποῦ εἶνε ὥρα νὰ πάγω σήηι. Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐπαναλάβωμε αὐτὰ πάλι.
— Ἀλήθεια ; ρωτᾷ ἐκείνος. πότε ; καὶ καθὼς περιμένει τὴν ἀπάντησιν μὲ ἀγωνία ἢ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ λοχαγοῦ Ὀρπλινταν ἀποκρίνεται.
— Ὅταν μὲ τὸ καλὸ πανθρευθῶ, καῦμένε.

— Ὅταν μὲ τὸ καλὸ πανθρευθῶ, καῦμένε.

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΤΑ ΙΔΙΑ

Ὁ ἑκατομμυριούχος Κοσ Σφιχτοζένης ἦταν περιωάνωμος διὰ τὴν τοιφοντιὰ του. Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του που δὲν ἀνέχονταν νὰ τὸν βλέπῃ ἴσως ἀπειροποίητο καὶ κακοντυμένο τοῦ κάνει.
— Δὲν μορεῖς νὰ δάλῃς καλλύτερα φορέματα ; Θυμήσου τοῦλάχιστον πόσο καλὰ ἐντύνονταν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου, διαν ζῶσε, δῶ καὶ δέκα πέντε χρόνια.
Ὁ ἑκατομμυριούχος χαμογέλασε μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ φίλου του καὶ ἀπεκρίθη.
— Ἀκριθῶς γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴν ἐχῃς τὴν πρόληψιν πὼς γίνωμαι ἄσχημα.
— Γιατί ;
— Ἀφοῦ, ἔρε παιδί μου, φορῶ τὰ ρούχα τοῦ μακαρίτου του πατέρα μου. Τὰ ἴδια εἶνε..

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

Ὁ Μερσακλῆς, ὁ Πετεινὸς κι' ὁ Σβέντζος, φέξε μου κι' ἐγλύστρησα.

Κάποιο θραδάκι ἀνοιξιάτικο, τραπὸ ποῦχεν ὁ κόσμος ὁμορφιές σωφεία, πῆρ' ἀγκαζέ τὸν Μερσακλῆ, τὸν Πετεινὸ κι' ἐπήγαμε κι' οἱ τρεῖς σὲ μιά κυρία.

Εἶχε παιδιὰ, μιά τέτοια ἀβροφροσύνη, ὅπου σὸ τσά της μᾶς κάλεσε εὐθὺς... Κεῖνο τὸ θραδὺ εἶχε τόσο ὁμορφίην, ὅστε σὺχόταν χωρὶς ζάχαρι νὰ λιγοθῆς...

Ἐγὼ κιντοῦσα ὁ γρουσοῦζης τὰ μαλλιὰ της καὶ τὴς ἀφέλειες, ποῦ ἦταν ὄλες πρώτης, ὁ Μερσακλῆς τὰ ἀλαβάστρινα λαμὰ της, κι' ὄλο εὐχόταν νὰ τὸν πάρῃ σὸν λαμὸ της.

Κι' ὁ Πετεινὸς μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ νᾶς τὰ νύχια της τὰ ρόδινα κιντοῦσε καὶ, θέλοντας συχνὰ νὰ μᾶς πειράξῃ, ὅσαν τὸν κόκκορα σιγὰ - σιγὰ λαλοῦσε.

Τσάι δὲν δάλαμε σὸ στόμα μας σταλιὰ γιαι' ὄλο κᾶττα ὁμορφιές, χεῖλη καὶ μάτια ἀφέλειες, λογάσια, στόμα καὶ μαλλιὰ κιντοῦσαμε νὰ πᾶμε στὰ κομμάτια...

Ἄς εἶνε ὅμως. Σηητοῦσαμε γλυκὰ κι' αὐτὸ τὸν Μερσακλῆ παρηγοροῦσε. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ποῦ ὁ Πετεινὸς ἀρμονικὰ κάποια σονάτα νὰ μᾶς παιξῇ ἐξητοῦσε

Νάσου κι' ἀρχίζει ἄφαρνα τὸ φῶς νὰ τρεμοσβῆνῃ — συνεργεία διαβόλου — κι' ὁ Μερσακλῆς τί θὰ γινόταν ὁ φτωχὸς, ποῦ τὸ σκοτάδι δὲν ἔ ἀρέσει διόλου.

Κι' ἕνας κύριος μὲ ὄφως σοβαρὸ, βλέποντας περὶ τὸ φῶς νὰ μᾶς ἀφίην, λέει σιγὰ σὸν Μερσακλῆ τὸν κωφερό — Τί νὰ τὸ κάνουμε τὸ φῶς, ἀφοῦ εἶνε ἐκείνη ;

Τὸ φῶς ἐσῶσθη γιὰ καλὰ σὲ μιά στιγμή, καὶ τὴν κυρία δὲν μοροῦσαν νὰ γνωρίσων. Τρέχουν οἱ κύριοι ὄλοι στὴ γραμμὴ νὰ θροῦν κερὰ τὴν ἐσπερίδα νὰ φωτίσουν.

Ἐ, νὰ σᾶς εἶχα μιά στιγμή ἐκεῖ πέρα, ποῦ κάναμε μὲ τὰ κερὰ φωτοχυσία θὰ σπαρταροῦσατε ἀπ' τὰ γέλοια ὄλη μέρα καὶ θὰ γελούσατε ὡς τὴν δευτέρα παρουσιά.

Ὁ Μερσακλῆς, μὰ τὸν Θεὸ, φοβήθηκε κι' ἀποτραβήχθηκε σὲ μιά μεριά κι' ἀπ' τῆς μεσπορτας τῆς κάσσες ἐκαρτήθηκε γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀπάνω στὰ κερὰ.

Ὁ Σβέντζος περὶ τὴν εὐκαιρία θρῆκε τὴν ὁμορφὴν κυρία νὰ θαυμάσῃ καὶ μέσα του ὁ διάλογος μῆκε, ποῦ δὲν τὸν ἄφινε τὸν δόλιο νὰ ἠσυχάσῃ.

Κι' ὁ Πετεινὸς γυρίζοντας μὲ νᾶς στὴν ὁμορφὴν κυρία ποῦ δέχθηκε — Κυρία μου τῆς λέει, δὲν πειράζει καὶ ἂν κανεῖς μέσ' στὸ σκοτάδι ἐρωτοκλέχθηκε.

Ἐάφνου ἡ κυρία σήκωσε παντιέρα κι' ἀρχίζει ν' ἀγριοκιντᾷ πέρνει στὰ χεῖρια τὴν φαφούρινη τσαγέρα καὶ στὸ κεφάλι τὸ δικὸ μου τὴν πετάει...

Ὁ Μερσακλῆς κι' ὁ Πετεινὸς θυμώσανε ποῦ τὸ κεφάλι μου χωρίσθηκε στὰ δύο κι' ἀφοῦ τὸ χέρι στὴν κυρία ἔδωσαν, τῆς εἶπανε κατόπα ἀντίο.

Μιά ὁμορφῆ, μωρὲ γρουσοῦζιδες, μιά ὁμορφῆ.

Μιά ὁμορφῆ ζητοῦσε μιά φορὰ τὸν Σβέντζο τὸν γρουσοῦζην νὰ γνωρίσῃ κι' εἶχε ἀπαίτησι ἢ ἀνοιξιάτικη κερὰ καὶ γιὰ τὰ Σβεντζικά νὰ τοῦ μιλῆσῃ.

Θὰ τὴν δεχθῶ μὲ μουσικὲς ὅταν ἐρθῇ καὶ τὴν στολή μου τὴν ἐπίσημη θὰ δάλω, ποῦ ἀπὸ τὴ ζήλεια ὁ Μερσακλῆς θὰ τρελλαθῇ κι' ὁ Πετεινὸς θ' αὐτοκτονήσῃ χωρὶς ἄλλο.

Νὰ ζήσατε, σιδεροκέφαλοι.

Σ' ὄσους στεφάνους προχθὲς ἢ «Κυριακῆ» τοὺς εἶχομαι χιλιόχρονοι νὰ ζήσουνε καὶ σ' ἕνα χρόνον θηλυκοὶ κι' ἀρσενικοὶ καὶ κᾶτι ἄλλοῦτικα στεφάνια ν' ἀποκτήσουνε.

Κι' ἂν νύφες καὶ γαμβροὶ, μωρὲ παιδιὰ μου δὲν γίνονται ζευγάρια ταριασμένα, δίνω ὄλους τοὺς γαμβροὺς στὴν πεθερά μου κι' ὄλες τῆς νύφες τῆς κρατῶ γιὰ μένα. Προσὸχὴ στὰ φῶτα. Βάλτε λάδι στὰ λυχνάκια σας, ἔρε γρουσοῦζιδες, Ὁ Σβέντζος σας

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Γ' ΤΟΜΟΣ

(23)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
'Ο γηραιός γιατρός έστράφη στον Πέτρο κ' Ζέδρωσε τα χείλη του ένδεικτικά.

— Θέλετε νάκούσε και σεΐς την καρδιά της, κόριε συνάδελφε ; τον ήρωή της και τοῦ ἐπρόφορου τῦ μαύρου σιηθοσκοπίου.

— 'Όχι, εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Πέτρος, κ' ἐπιλοήσας μόνον τὴν Μαργαρίτα κ' ἔπισσε τὸν σφυγμὸ τῆς, ἐνῶ παρακολούθησε τὸν λεπτοδέκτη τοῦ ὁρολογιοῦ τῶ.

— Πόσο σφυγμοί ; ἐρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐξετάσεως ὁ γηραιὸς γιατρός.

— Ἐκατὸν πέντε, εἶπε ὁ Πέτρος.

'Ο γηραιὸς ἐπιστήμων ἐξέδρωσε τὰ χείλη του. Ἐκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, ἔβγαλε τὸ μολύβι του κ' ἔγραψε μιὰ συνταγή, τὴν ὁποίαν ἔδωσε στὴν κυρὰ-Σπύρανα.

— Θὰ τῆς δίνετε κάθε δυὸ ὧρες μιὰ μεγάλη κονταλιά ἀπὸ αὐτὸ τὸ γιαιρικό και θὰ περάσω νὰ τὴν ξαναδῶ τὸ θρόνυ.

Ἔπειτα στρεφόμενος στὴν Μαργαρίτα.

— Σὰς παρακαλῶ, δεσποίνις, νὰ μείνετε σήμερα και αὐριο ἀπολύτως ἡσυχὴ σὸ κρεβάτι σας. Κ' ἔπειτα νὰ πᾶτε νὰ κάνετε ἐνα ιαξεδάκι σὲ μιὰ ἐξοχή... Μπορεῖτε και στὴν Κηφισιά νὰ πᾶτε, ποῦ εἶνε κοντά. Θὰ εἶνε ὠρᾶ. Ποῦ μένει ἡ οἰκογενεία σας ἂν ἐπιτρέπεται ; Ἔνα ἐρῶδημα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς Μαργαρίτας.

— Δὲν ἔχω κανένα, ἀπάντησε. Μένω μετὴν ἡγηρά νιαντὰ μου...

— 'Α, εἶτο ; εἶπε ελαφρὰ σκεπτικῶς ὁ γιατρός. Ὁρᾶ... Νὰ πάρετε τὴν νιαντὰ σας και νὰ πᾶτε νὰ μείνετε σιῖ ; Κηφισιά. Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία. Δὲν εἶνε τίποτε ποῦ νὰ σὰς φοβίξῃ...

— Τὶ ἔχει ἡ καρδιά μου, γιατίε ; ἐρώτησε μετὰ κάποιαν ἀνησυχίαν ἡ Μαργαρίτα.

— 'Α, ἡ καρδιά σας... ἔκανε ἐκείνος και τὸ αὐτοῦ τῶν πρόσωπο ἔγεινε γελαστό. Τὶ θέλετε νὰ ἔξῃ ἡ καρδιά σας ; Ἐχετε μιὰ μικρὴ νευρική διέγερσι, ποῦ προκαλεῖ αὐτὴν τὴν ταχυκαρδία. Ἡ καρδιά σας δὲν ἔχει τίποτε...

'Οταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ἡ Μαργαρίτα εἶπε στὴν κυρὰ-Σπύρανα.

— Ἀφελὲ μάς μόνος, νιαντὰ...

— Θὰ πάω νὰ φροντισῶ γιὰ τὸ γιαιρικό σου, εἶπε ἐκείνη κ' ἔφυγε.

Ἄμα ἔμειναν ἄνθρωποι, ἡ Μαργαρίτα ἐκτίταξε μετὰ θρόνου αὐτὴ τὴν φροᾶ, στὰ μάτια, τὸν Πέτρο. Ἐκείνος ἀισθάνθηκε παράξενη τὴν ἐπίδρασι τοῦ βλέματός της.

— Κἀθησε, Πέτρο.

Ἐκάθησε. Ἐνοιώθη σὺν στενωχώσῃ τὴν θεοὶ του.

— Ἔθεισε, εἶπε γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰν ἄλλη κονδέττα, ὁ ἔξητοπῆς ὁ Νίκος Λαμάρδερας. Συναντηθήκαμε κάτω στὴν εἰσοδὸ...

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Μετὴν ἔλθει ἀπὸ χθεῖς. Ἦλθε τρεῖς φορὲς χθεῖς και μετὴν ἔλθεισε, ποῦ τὸ εἶπε ἡ κυρὰ Σπύρανα. Δὲν ἔξωρε τί νὰ μετέλλῃ...

Ἡ Μαργαρίτα ἐδάγκανε τὰ χείλη της, ἀλλὰ και τὴν ψυχὴ της γιὰ νὰ δοῦν τὴν δυνάμη νὰ τοῦ μιλήσῃ εἶσι.

'Ο Πέτρος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐταράχθηκε. Δὲν τὴν ἐλεείνετε εἶσι ἀποροπὴ αὐτὴ τὴν ἐπιθεοῖ.

Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως και ἔγεινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Ἡ καρδιά της Μαργαρίτας ἐπήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τοὺς παλμούς. Τὴν αἰσθανότανε σὺν δυνάτῃ σφυρὶ νὰ χτυπᾷ σὸ στήθος της.

'Ο Πέτρος ἐγειροπὸσε ἀκόμα και ἡ σιωπὴ ἐκείνη της φαινότανε ἀτελειωτή.

— Πέτρο... ἀρχισε νὰ πῇ.

Ἄλλὰ ἐκείνος τὴν ἐπρολόβα. Τὸ πρόσωπο του εἶχε μιὰν ἀσυνείθιστη σοβαρὰ ἔκφρασι και τὸ μέτωπό του ἦταν ζαρωμένο.

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως ὁ αὐτὸ ποῦ εἶπες. Πρῶτε θυσε πρῶτα ὁ ἔρωτῆσός καὶ και σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἀπαντήσῃς μ' ἔλη τὴν εὐλικρίνεια ποῦ σὲ χαρακτηρίζεσι.

— Ναι, ἐρώτησε με, ἔκανε ἡ Μαργαρίτα θαροῦντὰ και ἀνυπόμονα.

Στὸ δάθος δὲν ἐπερίμενε ποτὲ πῶς ὁ Πέτρος θὰ τῆς ἡγορευτοῖ. Ἐπίστευε ἀκαρῶς, διὰ τὴν ἀγαπῶσε.

— Λοιπὸν, Μαργαρίτα πῆς μου. Πιστεύεσι εὐλικρινῶς πῶς εἶμαι ἀρρωστος, πολυᾶρρωστος ; Ἡ Μαργαρίτα ἀνακίδησε σιερεδιῶτερα σὸ κρεβάτι της. Ἡ καρδιά της ἔκτυπῶσε φρενετικά. Ἐνοιώθη ἐνα πόνου σὸ ἀριστερὸ ἔμβροστο στήθος της, ἀλλὰ ἔνοιώθη σιηχερόνως και τὴν δύνάμη νὰ παλαίῃ γιὰ τὴν εὐτυχία της, νὰ σιήσῃ τὴν ψυχὴ της γιὰ τὸν ἔρωτά της.

— Ναι, πιστεύω, Πέτρο, πῶς εἶσαι ἀρρωστος. Ἄλλὰ ἐγὼ ξέρω καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθένα τὴν ἀρρώστεια σου κ' ἐγὼ μόνον εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὲ κἀνω καλά. Κανεῖς ἄλλος. Ἀρκεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷς και γὰρ ἔμπιστοι σὲ μένα γιὰ τὸ ὅποῖον δὲν ἀμφιβάλλω διόλου. Ἡ ἀρρώστεια σου λοιπὸν εἶνε ἀρρώστεια ψυχική ἢ καλλίτερα ἢ θάσι της και ἡ αἰτία της εἶνε ψυχικὴς... Ἡ ψυχὴ σου και ὁ χαρακτήρας σου ἀρρωστήσαν, πρῶτα κ' ἔπειτα ἀρρώστησε τὸ σῶμά σου...

'Ο Πέτρος ἔκανε ἐνα ελαφρότατο κίνημα ἀνευπομονίας.

— Λοιπὸν παραδέχομαι πῶς εἶμαι ἀρρωστος, ἐρώτησε μ' ἔνα χαμόγελο σιηκαταδόσεως.

— Ναι, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Μαργαρίτα. Σοῦ εἶπα, σὺν παραδόξῳ πῶς εἶσαι ἀρρωστος. Ἄλλὰ ἐγὼ ἔδωκα τὸν ἔρωτό μου πρὸς σὸ θεὸ ποῦ σου μετὴν ἀπόφασι νὰ σὲ σῶσω. Ἡ ἀγάπη μ' ἔσπρωξε ν' ἀποφασίσω μετὰ κάθε τρόπο νὰ κῆρδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη σου γιὰ νὰ σὲ τραθίξω ἀπὸ τὴν καταστροφή, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπεφτε μετὰ ταχύντητα ἰλιγγιδῆ... Πέτρο, πρῶτε νὰ κἀνωμε γρήγορα τοὺς γάμους μας. Ἄν σὲ ἀφίσω νὰ κἀνῃς ἀκόμα λίγον κἀνον τὴν τρελλὴ ζωὴ ποῦ ἔκανες σὺν εἰσὶν χαμῶνος γιὰ πάντα. Ἄκολούθησὲ με τρεφῶ Πέτρο, εἶμαι δυνάτη... Θὰ σὲ ὀδηγήσω σιην χαρὰ και σιην εὐτυχία...

Ἐκείνη τῆς ἀπὸ τὸν δυνάτην ψυχικὸν ἀγῶνα εἶχε ἐξασθενήσῃ, και τὰ τελευταία της λόγια τὰ εἶπε φρενιδικά.

Τὶ ὠρᾶτα ποῦ ἦταν... Ἄλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἔδολεκε οὔτε τὴν ὄμορφῴ τὸ κορμῶ της, οὔτε τὴν ὄμορφῴ τῆς ψυχῆς της. Ὁ ἔρωτός του, ὁ ἀκαταλόγητος ἔρωτός του τὸν ἔκανε τυφλό. Ἐνούλλογιδῆσε, διὸ δὲν ἦταν πολλὲς καιρὸς ποῦ ἐπλήθυνσε τῶσ ἀγαθὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ποθήτης τὸν ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν τόσον εἶχε μετανοήσῃ ποῦ εἶχε χάσῃ μετὴν πρῶτο του γάμου, και ἦταν ἀποφασισμένος μετὰ κάθε τρόπο νὰ μὴν κἀνῃ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ σῶνά σιηον σφάλμα νὰ κἀνῃ ἄλλον γάμου. Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀγαπῶσε, τὸν ἀγαπῶσε τρελλὰ, θρομὰ, δυνάτη. Ἄλλὰ τὴν ἐδῆμνε αὐτὸ : Μήπως και ἡ ἄλλη δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ τὸ ἴδιον τρελλὰ πρὸ τοῦ γάμου της ; Ἄ, δὲν ἐπίστευε πλέον διόλου σιης γυναῖκες. Στὰ θαθήτερα τοῦ ψυχ

κοῦ του ἀγῶν) ἐνοιώθη μερικὲς τύψεις γιὰ τὴν χθεοιῖν θραδύ. Γιατὶ νὰ ποθήσῃ ἴσοσ πολλὸ τὸ κορμὶ της ; Ἦταν ὠρᾶ, ἔπλορο, λαχταριστό τὸ κορμὶ της Μαργαρίτας, κ' εἶσι τὴν παρθενικὴ ἐγκατάλειψιν του, τοῦ ἔδωσε κάτι ποῦ δὲν τὸ δύνε κάθε ὠρᾶτα γυναῖκα. Ἄλλὰ ἵωρα-μετανοῶσε γι' αὐτό. Ἄν ἔλειπε ἡ χθεοιῖν θραδύ, δὲν θὰ εἶχε κανένα δικαίωμα ἢ ἐξαδέλφην του νὰ τοῦ μιλήσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

'Ετοὶ σιηλλογιδῆσε ὁ Πέτρος. Ὁ ἐρωτῶς ἔγινε τῶν δὲν τὸν ἄφηρε νὰ νοιῶσῃ καλὰ τὴν Μαργαρίτα.

Ἔμεινε ἄγνή ἐκείνη κ' ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν τῶ.

— Δὲν εἶσαι δυνάτη, Μαργαρίτα, τῆς εἶπε.

Ἄν ἦσαν δυνάτη, και ἂν μ' ἀγαπῶσε ἀληθῆ νὰ, δὲν θὰ ἤθελες τὴν καταστροφή μου. Γιὰ μένα ἔνας γάμος εἶνε καταστροφή...

'Ο πρῶτος ἥκοιος τῆς ἀμφιβολίας, παῦρος θαρῶς ἐπλάκωσε τὴν ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας.

Τὸν ἐκτίταξε και τὰ μάτια της ἦσαν δυὸ φλογερὰ, ἀγωνιῶδη ἐρωτικτικά.

— Πέτρο, σὲ δοκίμω σὲ δε, ἔχεις ἰερώτερο σὸν κόσμο... Τὶ ἔχεις ἰερώτερο σὸν κόσμο ; Τὸ παιδί σου... Σὲ δοκίμω σὸ παιδί σου, πῆς μου... μ' ἀγαπᾷς ;

(Ἀκολουθεῖ, **)

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ

Μουσικὴ διασκευὴ και ποιήσις Ἰπὸ Ντελιρίου

Ζήτ' ὁ Ζολῆς κ' ἔλοι μεῖς δι' οἱ ζουρλοῖ μουρλοῖ και παλαβοῖ

Οἱ Τρελλοὶ ἔμπερὸς.

Σιην Τρελλὰ μεῖς οἱ ρικηταὶ σὸν ἔρωτα εἶσθε μεῖς κατακρηταὶ

Οἱ Τρελλοὶ ἔμπερὸς.

Ζήτω ἡ Τρελλὰ κ' ἔμπερὸς παιδιὰ δι' οἱ μετέλοια και ἀνοικτὴ καρδιά

Οἱ Τρελλοὶ ἔμπερὸς.

(Μουσικὴ διασκευὴ ἐκ τοῦ ἔμνον τὸν Ὀδοσῶρον τῆς Ὀπερέτας Σιγατῆρος τὸν Ὀδοσῶρον)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ» ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΑΗΛΩΣΙΣ

Οἱ διαγωνισμοὶ και αἱ ἔργασαὶ τοῦ Συλλόγου ἀναβάλλονται εἰσι τοῦ παρόντος, μέχρι λήξεως ψηφοφορίας Γενικῶν Ἀντιπροσωπῶν «Νέας Γενεᾶς» εἰς ἣν ἔχει θέσει ἐπισημειῖται ὁ Σύλλογος.

Ζητοῦνται πανταχῶθεν ἀντιπροσωποῖ.

Ὅσοι ἀντιπροσωπεῖας και καταστατικὰ δοσεῖν τῶ αὐτοῖν.

Λεοδόντοισι Ἀποστολοῦν Μέμνησαν, λῶσι ρεσιῶντ Πειραιῶ.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

“ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ,”

ΥΠΟ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΕΙΡΗΝΑΡΧΟΥ

Ἐκείνη ἡ γοῦσα ἡλίκια, προορισμένῃς γιὰ πάνιο, τὴν Πόλι και τὰ μεσάνυχτα θάταν στὰ πανιά, θὰ ἔφυγε.

Μετὰ δεκατρεῖς μέρες, ὅσοι ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι της γολέττας, ἐπῆρε γράμμα ἢ κερὰ - Κατερίνα, ὅσοι τῆς ἔγραφε.

Ἡ Πόλις, 22 τοῦ Νοέμβρου, 19... Ἀγαπημένη μου συντέκνισσα, ὁ Θεὸς ὁ μακαροθύμος, ποῦ ἐπάκουσε τῆς δέσῃ σου, νὰ σοῦ δῖνῃ ὕγιαν. Ὁ ἀντρας σου ἐχθρὸς τῶ θροῦν ἔβηκε ἀπὸ τὸ κρασοποιεῖο τόσο πολλὸ μεθυσμένος, καταπῶς φαίνεσαι, ποῦσεσι και δὲν ἡμῶρη νὰ σιηκοθῇ. Τὰ μεσάνυχτα ἔπεσε φοβερὴ βροχὴ, νεροποτῆ, και τὸ προῖ τὸν ἦσαν σὺλῶ πεθαμένο σῶνα σοκάσῃ στεπῶ. Ἐτῶ εἰν ὁ κακῶς κατὸ τέλος ἔχει. Και λοιπὸν συντέκνισσα, ποῦ λῆς, ἐγὼ παραστάθηκα μετὰ τοὺς νύκτες του και τὸν ἐκηδύναμε κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐκκλησίας μας. Μάθε κ' αὐτό πῶς ὁ Εὐθύμιος, ὁ Στάμιος τῆς Βδοξῆς, ὁ Μιχῆς και ὁ Ζώγος τοῦ κῆρ - Μιχόλη και ὁ Νικόλαος τοῦ μακαροτῆ Παναγιωτῶσι ζήτησαν γιὰ σαράντα λῶξια ποῦ τὸν χροστοῦσαν ὁ ἀθεόκρητος - ἡμαρτωρ, Θεέ μου - νὰ κατακαθῆσαν τὸ καρδί. Μετὰ τὸ δῖσῳ τους τὰ παιδιὰ, ἡμαρτωρ, ποῦ τρώγει τὴν ῥῖσα τοῦ κρῖνου τσᾶ θανατοῖνε τὸν ἀνδρὸ του, εἶσι τρώγει τὴν καρδοῦλα τῆς Σιηνοῦλας τσᾶ μαζαζῆσι τὸ τσομινῆ τὸ κορτίσι. Γι' αὐτό τῶρα - τῶρα θὰ γυρίσῃ στὸ νηοὶ ἢ κυρὰ - Κατερίνα καταπῶς διώρισεν ὁ γιατρός, γὰ νὰλλᾶξῃ ἀέρα ἢ κῆρη της πᾶς κῆρη γιατρία.

Καὶ ὄντως ὄστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἦλθαν σὸ νηοὶ κῆγματοςτῶσαν εἰς τὸ πανιὸ σπατῶ τῶν.

Μεθῶσε ἐκεῖθε κῆβλεπα. Ἡ ἀλήτῃ και μελιχία, ἡ ἀξιαγάπητος κερὰ - Κατερίνα, ἀρίνοντας σιηχνὰ τὰδράχτῃ της και τὴν κοινῆντα μετὴν ἀπάναντι γειτόνισσᾶ της, κάφωσαν τὰ βλέματά της σῶνα σιημοῖ καταγῆς, ἐνῶ κάποια μελαγχολία ἐξωγραφῆσε στὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο της. Σῶς τριανταπέντε χρῶσων γυναικοῦλα, κῆντόπος ἐφαινοτο, εἶσι ξεργασιαῖν ὡς ἦταν, καταπολύ γεροντοτέρα.

— Ὁ πόνος γηράζει κ' ὄχι τὸ χρῶσῃ ἐλεγεν ἡ ἴδια, ὁ πόνος. Ἡ μόνη της θλιβερὴ χαρὰ ποῦ τῆς ἀφῆκε ὁ ἄσωτος ἀντρας της, ἢ μόνη της χαρὰ, λέγω, ἢ Σιηνοῦλά της, δεκαεπτὰ χρῶσων παιδικῃ, ὀδέφωρεν ἀπὸ ἐνα ἐπίπονο μαρᾶσι. — Ἄχ, ἡ Σιηνοῦλά μου. — Πῶς τὸ χαμόγελο τὸ ελαφρὸ και γλυκὸ σὰν τὸ λεπτόν ἄρωμα τὸν μενεξῆδων, ἔδοθηκε ; Πῶς τὰ μουσικῶστα ματῶτα της, ποῦ ἄλλοτε τῶξεναν ὄρης σιητες, ἔθῶλοναν ; Ἔπανε τὰδράχτῃ της ἢ κερὰ - Κατερίνα και πάλι τᾶννε. Δὲν ἔχεν ὄρηε νὰ γνέσῃ αὐτῇ, ποῦ και στὸν ἔννο της ἔγενθε κῆνωτῶς τὰ κοκκιλωσμένα χέρια της. Δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς της, ὄσῳ θυμῶταν τὴν κόρη της ἄλλοτε τῆς Κιωιακῆς και τῆς ἔορτῆς εἰς τὴν ἐκκλησιάξῃ ξεχῶρισε σιην γραμμῇ ἀπὸ τᾶλλα κορτίσι τῶ χωρισοῦ μετὰ τῆς ἐπέξε ἀσφῶχρομα μαλλιῶ, ποῦ σὲ κῆματα ξεχῶνονταν σιης πλάτες της, μετὰ τὸ ροδοκόκκινο χουράτῳ προσωπάτῃ της και τὸ λευκὸ φουστᾶνι μετὰ τῆς σιηανῆς κορδέλλης ποῦ τῆς εἶχε στείλει ἡ νοινὰ της ἀπὸ τὸ Κάστρον. Κ' εἰμαζῆσῃ νεράδι τῶν παραμυθῶν, γεννημένη ἀπὸ τὸν ἀρῶν τῶν κωμῶτων, ἀνεράδι τῶν θοινῶν και τῶν δασῶν.

— Καὶ τί πᾶ νὰ πῇ - ἡρώτησα τὴν μητέρα μου — Ἐμὰρτια γονέων παιδεύουσι τέκνα ;

Και ποῦ ἐξηγήθη.

Ἡ ἀκολασία, παιδικὰ μου, τοῦ κατεπᾶν - Κωνσταντῆ, δον ὀξίε νὰ τρυφῶσῃ τὴν ψυχὴν τῶ σπῶν Ἄδη τὸν μαυροσκάτεινο, σῶν σιηοῦλην θεομῶ, ποῦ τρώγει τὴν ῥῖσα τοῦ κρῖνου τσᾶ θανατοῖνε τὸν ἀνδρὸ του, εἶσι τρώγει τὴν καρδοῦλα τῆς Σιηνοῦλας τσᾶ μαζαζῆσι τὸ τσομινῆ τὸ κορτίσι. Γι' αὐτό τῶρα - τῶρα θὰ γυρίσῃ στὸ νηοὶ ἢ κυρὰ - Κατερίνα καταπῶς διώρισεν ὁ γιατρός, γὰ νὰλλᾶξῃ ἀέρα ἢ κῆρη της πᾶς κῆρη γιατρία.

Καὶ ὄντως ὄστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἦλθαν σὸ νηοὶ κῆγματοςτῶσαν εἰς τὸ πανιὸ σπατῶ τῶν.

Μεθῶσε ἐκεῖθε κῆβλεπα. Ἡ ἀλήτῃ και μελιχία, ἡ ἀξιαγάπητος κερὰ - Κατερίνα, ἀρίνοντας σιηχνὰ τὰδράχτῃ της και τὴν κοινῆντα μετὴν ἀπάναντι γειτόνισσᾶ της, κάφωσαν τὰ βλέματά της σῶνα σιημοῖ καταγῆς, ἐνῶ κάποια μελαγχολία ἐξωγραφῆσε στὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο της. Σῶς τριανταπέντε χρῶσων γυναικοῦλα, κῆντόπος ἐφαινοτο, εἶσι ξεργασιαῖν ὡς ἦταν, καταπολύ γεροντοτέρα.

— Ὁ πόνος γηράζει κ' ὄχι τὸ χρῶσῃ ἐλεγεν ἡ ἴδια, ὁ πόνος. Ἡ μόνη της θλιβερὴ χαρὰ ποῦ τῆς ἀφῆκε ὁ ἄσωτος ἀντρας της, ἢ μόνη της χαρὰ, λέγω, ἢ Σιηνοῦλά της, δεκαεπτὰ χρῶσων παιδικῃ, ὀδέφωρεν ἀπὸ ἐνα ἐπίπονο μαρᾶσι. — Ἄχ, ἡ Σιηνοῦλά μου. — Πῶς τὸ χαμόγελο τὸ ελαφρὸ και γλυκὸ σὰν τὸ λεπτόν ἄρωμα τὸν μενεξῆδων, ἔδοθηκε ; Πῶς τὰ μουσικῶστα ματῶτα της, ποῦ ἄλλοτε τῶξεναν ὄρης σιητες, ἔθῶλοναν ; Ἔπανε τὰδράχτῃ της ἢ κερὰ - Κατερίνα και πάλι τᾶννε. Δὲν ἔχεν ὄρηε νὰ γνέσῃ αὐτῇ, ποῦ και στὸν ἔννο της ἔγενθε κῆνωτῶς τὰ κοκκιλωσμένα χέρια της. Δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς της, ὄσῳ θυμῶταν τὴν κόρη της ἄλλοτε τῆς Κιωιακῆς και τῆς ἔορτῆς εἰς τὴν ἐκκλησιάξῃ ξεχῶρισε σιην γραμμῇ ἀπὸ τᾶλλα κορτίσι τῶ χωρισοῦ μετὰ τῆς ἐπέξε ἀσφῶχρομα μαλλιῶ, ποῦ σὲ κῆματα ξεχῶνονταν σιης πλάτες της, μετὰ τὸ ροδοκόκκινο χουράτῳ προσωπάτῃ της και τὸ λευκὸ φουστᾶνι μετὰ τῆς σιηανῆς κορδέλλης ποῦ τῆς εἶχε στείλει ἡ νοινὰ της ἀπὸ τὸ Κάστρον. Κ' εἰμαζῆσῃ νεράδι τῶν παραμυθῶν, γεννημένη ἀπὸ τὸν ἀρῶν τῶν κωμῶτων, ἀνεράδι τῶν θοινῶν και τῶν δασῶν.

— Καὶ τί πᾶ νὰ πῇ - ἡρώτησα τὴν μητέρα μου — Ἐμὰρτια γονέων παιδεύουσι τέκνα ;

Και ποῦ ἐξηγήθη.

Ἡ ἀκολασία, παιδικὰ μου, τοῦ κατεπᾶν - Κωνσταντῆ, δον ὀξίε νὰ τρυφῶσῃ τὴν ψυχὴν τῶ σπῶν Ἄδη τὸν μαυροσκάτεινο, σῶν σιηοῦλην θεομῶ, ποῦ τρώγει τὴν ῥῖσα τοῦ κρῖνου τσᾶ θανατοῖνε τὸν ἀνδρὸ του, εἶσι τρώγει τὴν καρδοῦλα τῆς Σιηνοῦλας τσᾶ μαζαζῆσι τὸ τσομινῆ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Ένα σύμπλεγμα των όραιοτέρων χορευτριών του του Λονδίνου, το όποιον τρελλώνει τους Άγγλους τώρα εις το μεγαλειότερον θέατρον των ποικιλιών του Λονδίνου, το ε'Εμπάρερ.